

מי חונק את מי: שימעון פרס מתכוון להדיח גם את אבא אבן מעמדת מפתח

במגמה החקלאית בגימנסיה הרצליה והוא מוסמך בחינוך של אוניברסיטת בראיילן. הוא גם השתלם בהיסטוריה באוניברסיטת תל-אביב, ואף הספיק להיות חבר קיבוץ תל-קציר.

פרס רוצה בלבנון, אולי בגלל קירבתו של זה לרפי.
לפני כן עמד פרס על כך שהוא יערוך ניפוי ראשוני כרשימת המועמדים. וכך נפלו מועמדים אחרים שהוזכרו. דובר בתת-אלוף (מיל) רב (הרוביק) תמרי, לשעבר ראש ה-מיכללה לביטחון לאומי בעובר בית-ברל ורובבל שליו; בשגריר לשעבר אשר (הארתור היפה) בנדנן; בנציג ישראל בא"ם לשעבר, יוסף תקוע; ראש האגף לערכים במיפלגה, רענן כהן. איש לא נפסל בשל חוסר כישורים, אלא כשל חוסר קירבה מספקת לפרס.

גם במיכללה וגם במיפלגה סוערות הרוחות סביב עניין המינוי.
מחנה רבין רוגו מאוד על התערבות פרס במוסד החינוכי ולא יסכים שיושבי-ראש המיפלגה יהפוך אותו לעמדת-כוח מיפלגתית שלו. מורים וחברי מועצת-המנהלים של בית-ברל מתריעים מפני פוליטיזציה של המוסד, ויותר מכל — מפני סיבוכו בשערוריות כספיות עתידיות בגלל הקירבה ההדוקה למיפלגה.

בן-ציון ציטרין

זנבר טען, שלרעתו אין מקום להמשך הכריזמה, וציון: "אין לראות בהחלטת הנ"ל קביעת עמדה חיובית או שלילית לגבי מהות הקובלנות של הקבוצה, ואין בשום פנים ואופן להסיק מהן שחבריה העלילו עלילות-שווא בטענותיהם נגד אלמוג. הכריזמה פשוט לא הסתיימה. היא תמה, אך לא הושלמה. לא הוכח בה שאלמוג אינו מתאים לתפקיד המנכ"ל, כשם שלא הוכח בה שחבריה הקבוצה לא דיברו אמת". כרוך, שאילו היה בידי זנבר חומר פלילי מרשיע כנגד אלמוג, הוא לא היה מסתפק בניסוח עדין שכזה.

רוגו במחנה רבין

ע"תה לוחין פרס למימוש החילופין במיירות. מרגע שהוחלט על הקדמת הבחירות ל-23 ביולי, הוא הטיל את כל כובד מישקלו למען ביצוע החילופים כבר החודש. מסיבות הש-מורות עימו הוא הגיע למסקנה, שערב הבחירות חייב לשבת במוסד החינוכי רבי-הפעלים איש-אמונו.

מועמדו של שימעון פרס הוא צבי לבנון (53) אלוף מישנה (מיל), בעל עבר צבאי וציבורי עשיר. הוא עלה לארץ בגיל 7 מפולין, למד

התלונות, בתנאי שתופיע לפניו מישלחת המת-לוננים. ואכן, ולדן יצרה קשר בין קבוצת יריכי אלמוג ובין אביה. כפגישה שהתקיימה בכניין המיפלגה ברחוב הירקון 88 באוקטובר 1983, השתתפו שישה אנשים. רק אחד מהם, פרופסור, הלא הוא ריונדרוק.

הפגישה נערכה ללא ידיעת אלמוג ובתקופה שאבן היה בארצות-הברית. היא נמשכה שעתים וגלשה לרכילות על חייו הפרטיים של אלמוג. הנוכחים הבחינו שפרס בקי בחלק גדול מהטענות שהשמיעו.

ביום הראשון שלאחר-מכן, חזר אבן ארצה ולמחרת מיהר לכנסת, כדי להשתתף בישיבת הכנסת שהצביעה אמן בממשלתו החדשה של יצחק שמיר. פרס תפס אותו במיונון ואמר לו: "היתה אצלי קבוצת פרופסורים שהביאו לפני דברים נוראים וחמורים על אלמוג. אפילו אם עשרה אחוז מזה נכון, זה גובל בסקנרל ציבורי נורא, עכב את שובך לארצות-הברית, ודאג שאלמוג יתפטר כבר מחר. אני לא רוצה שערוריות בעיתונים".

באותה שיחה נכח גם מוכ"ל המיפלגה חיים בר-לב. הוא ואבן היו מזועזעים מריבוי פרס, ואמרו לו: "אם הדברים כליכך חמורים, צריך לברוק אותם". אבן מיהר לטלפן לאלמוג, כדי לשאול אותו אם אכן מתרחש מרד במיכללה ומה פירושו של השחתות האישיות שבהן הוא מעורב.

לאט לאט הבין אבן, שמאחרי דיכוי פרס עומדת, למעשה, בתו, והשניים אינם רוצים רק את ראשו של אלמוג, כי גם את ראשו שלו. אלמוג הנסער אמר לאבן ולבר-לב, שלרעתו זוהי "מרידה" מתוכננת, שאין לה קשר עם האשמות אישיות: "כבר לפני שנה ביקשתי להשתחרר מהתפקיד", אמר. "אני מוכן ללכת עכשיו". שניהם הסבירו לו שהליכה מיידית משמעה הודאה באשמה. מכיוון שאלמוג חש שנעשה לו עוול והם חשו שנעשה עוול למוסד, התקבלה ררישת אלמוג לברוק את ההאשמות עד תום.

נגיד בנק-ישראל לשעבר, משה זנבר, מונה כבודק, בין החודשים אוקטובר 1983 וינואר 1984 נפגשה קבוצת השישה, עם פרס, שמונה פעמים, והתייעצה עימו טלפונית ברציפות. הר"ר ולדן דאגה שקשר זה יישמר.

יושבי-ראש המיפלגה עקב מקרוב מאוד אחרי עבודתו של זנבר. זנבר הגיש דוחי-ביניים, שבו פסק ששוכנע מעל לכל ספק, שאלמוג לא נהנה שום הנאה אישית ושלא דבק בו רבב. אחרי הגשת דוחי-הביניים, בתחילת ינואר השנה, הודיע אלמוג על רצונו לפרוש מתפקידו בסוף שנת-הלימודים. מסקנות זנבר ברוח-הביניים היוו גלולה מרה לפרס. ואז בא הרוח המסכם באמצע חודש-פברואר.

כמורה. בשנת הלימודים 1981-1982 היא הועסקה בחצי-מישרה. בשנת הלימודים 1982-1983 היא התחילה במישרה של 82 אחוז. בתוך שיבעה חודשים העלה ריונדרוק שבע פעמים את מישרתה של ולדן, ללא ידיעתם של אלמוג או של חברי ההנהלה. בתום אותה שנה, היא כבר הועסקה במישרה וחצי. ההפרש הוא בעשרות אלפי שקלים שנוספו למשכורתה החודשית של ולדן.

במשך שנת הלימודים 1982-1983 היא התמנתה ראש מסלול החינוך לגיל הרך, למרות שנסיונה אינו מצדיק זאת. מורות ותיקות אחרות לא קיבלו את המישרה. כדי לשוות חשיבות לאותו מסלול, אף איחרו אותו עם המסלול לגננות.

באותה שנה היא קיבלה מילגה מהמיכללה, ובסוף השנה היא נבחרה לסגנית יושבי-ראש ועדת ההוראה — תפקיד שלא היה קיים קודם לכן. מדוע וכתה ולדן בייחס כה יוצא-רופן? האם בזכות כישוריה, או אולי קשריה?

מעמדה בקרב המורים במיכללה אינו מהמי-כובדים ביותר. ולדן, שהקדישה את רוב שנות חייה ללימודים מפרכים, מודעת היטב למעמד וליוקרה שהתואר האקדמי מקנה לה. אולי מסיבה זו היא רייצנית, חדת-לשון, חצופה-מעט ועומדת על כך שרעתה תתקבל. יריביה במיכ"ללה, וכאלה לא חסרים, אינם יכולים לסלוח לה על התבטאויותה בנוכחות אחרים, כנגד מורים ומורות, כשדרשה את פיטוריהם.

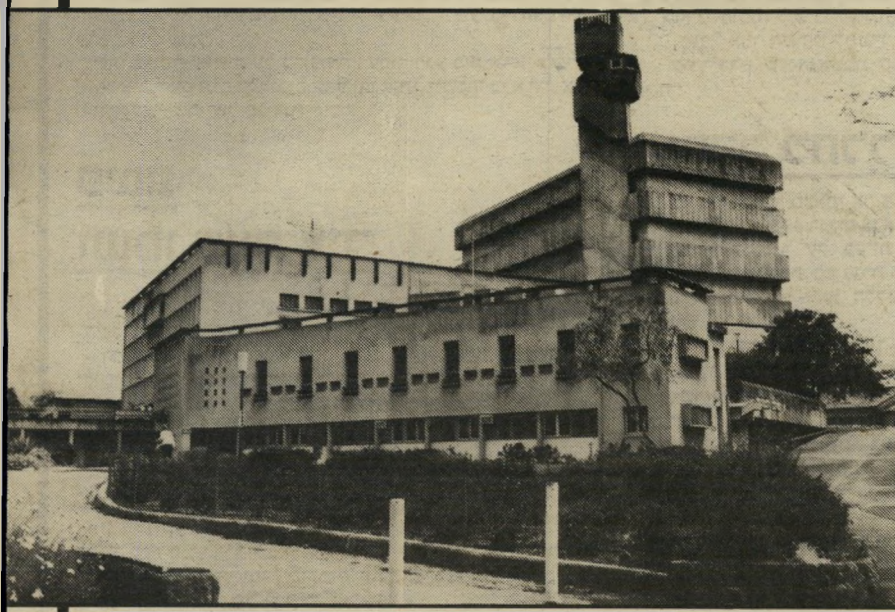
האם היא פנו אישים במיפלגה ותוארו בפירוט את השתלטות פרס ובתו על המוסד. עובדה זו עוררה זעמם בקרב יריבי פרס במיפלגה.

האם היא צופה לעמדת-כוח חזקה יותר בבית-ברל, האם היא רוצה לתפוס תפקיד ראשי-מיכללה? גם אם היא כוחלת בפוליטיקה, הרי שבמאבק הכוחות בתוך המיכללה, היא לקחה חלק מרכזי.

גם את אבא אבן

ראשון שנגזר עליו ללכת כתוצאה חכם, הוא אלמוג, שמכהן בתפקידו כבר שמונה שנים. ולדן כבר הביעה בפומבי, לפני מורים במוסד, את סלידתה מאלמוג, הופעתו ודרך-עבודתו.

אלמוג, מחנך בהשכלתו, סיים כחודש אפריל שתי תקופות כהונה כנועד-המנהל של רשות-השידור. גם יריביו במוסד, שטוענים שהוא דמות דומיננטית ותקיפה, אינם מכחישים את הישגיו לקידום המוסד. אלמוג הוא נמוך קומה, בעל כרס לא קטנה. סימפטי ונעים-הליכות. בשנת הלימודים 1982-1983 הופנו לפרס מיכתבים אנונימיים נגד אלמוג, ובו פורטו מעשים שונים שעשה. פרס הסכים לשמוע מה הן

הקרב על המיבצר מראה כללי של מיכללת בית-ברל, שנמצאת סמוך לכפר-סבא. צמרת מיפלגת-העבודה, שיש לה זיקה חזקה למוסד, שנקרא על שמו של ברל כנולסון מאבות התנועה, נאבקת על השליטה בו.